

ศาสนาและปรัชญา

เล่าเรื่อง

พระไตรปิฎก

(ฉบับการ์ตูน)

ยอดแห่งคัมภีร์ของพุทธศาสนิกชน

เล่าเรื่อง

พระไตรปิฎก

บริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด
 SKYBOOK COMPANY LIMITED
 515/276-8 ถนนสีลม-ปทุมธานี กรุงเทพมหานคร 12130
 โทร. 0-2958-1125-7, 0-2567-5119 โทรสาร. 0-2567-5105
 e-mail: sales@skybook.co.th

www.skybook.co.th

ISBN 978-616-213-009-0

หนังสือ เล่าเรื่องพระไตรปิฎก (ฉบับการ์ตูน)

เล่าเรื่อง เบลดา เบบางบอน

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2553

ราคา 195 บาท

สงวนลิขสิทธิ์โดย บริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
 ไตรปิฎก

เล่าเรื่องพระไตรปิฎก--ปทุมธานี : สกายบุ๊กส์, 2553.
 312 หน้า

1. พระไตรปิฎก I. เบลดา เบบางบอน II.ชื่อเรื่อง
 294.318

ISBN 978-616-213-009-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด
 บรรณาธิการที่ปรึกษา ดร. ถนนอมวงศ์ ล้ายอดมรรคพล
 บรรณาธิการอำนวยการ พ้องเพ็ญ อาษาเทวัญ
 บรรณาธิการ รุ่งโรจน์ อาษาเทวัญ
 ผู้ช่วยบรรณาธิการ รัตนา ภูมิพิทักษ์
 เล่าเรื่อง เบลดา เบบางบอน
 ภาพประกอบ สุรศักดิ์ ตรินนท์, สุรสิทธิ์ ตรินนท์
 พิศาล เพ็ญทรวง
 ออกแบบปก ศรินทิพย์ ใจปทุม
 คอมพิวเตอร์กราฟิก ฤทธิเดช พุ่มแก้วม, ทรงวุฒิ ตระกูลพันธ์
 พิสูจน์อักษร สิริพรรณ โพธิ์ศรีสุข
 พิมพ์ บริษัท พี เอ็น เค แอนด์ สกายพริ้นตังส์ จำกัด
 โทรศัพท์ 0-2958-1125-7
 จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย บริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด
 515/276-8 ถ. รังสิต-ปทุมธานี
 ต. ประชาธิปัตย์ อ. ธัญบุรี
 จ. ปทุมธานี 12130
 โทรศัพท์ 0-2958-1125-7
 0-2567-5119
 โทรสาร 0-2567-5105
 e-mail : sales@skybook.co.th
 www.skybook.co.th

หากท่านผู้อ่านซื้อหนังสือที่จัดพิมพ์โดยบริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด และพบว่าหนังสือสลับหน้า พิมพ์ไม่ชัดเจน

หน้าขาดหายไม่ครบ หรือความบกพร่องอื่นใดอันเนื่องมาจากกระบวนการพิมพ์และการเข้าเล่ม กรุณาส่งหนังสือมาที่บริษัทฯ เพื่อรับหนังสือเล่มใหม่

จากใจสำนักพิมพ์

นับจากปี ๒๕๔๗ เป็นต้นมา ทีมงาน Cartoons Learning ได้ปลุกกระแสและสร้างสรรค์ผลงานที่กระตุ้นให้เยาวชนไทยรักและสนใจการอ่านมากขึ้นอันนับเป็นความภาคภูมิใจอย่างยิ่งของเรา และเมื่อจำนวนหนังสือการ์ตูนเชิงวิชาการของเราเพิ่มจำนวนมากขึ้นจนสามารถแบ่งออกเป็นหมวดต่างๆ อาทิ หมวดวรรณคดีไทย หมวดนิทานพื้นบ้าน หมวดบุคคลสำคัญ ฯลฯ และหนึ่งในนั้นคือหมวดศาสนาและปรัชญาซึ่งมีเรื่องราวที่รู้จักกันดี เช่น เรื่องพระพุทธเจ้า กามนิด เวตาล เล่าเรื่องไตรภูมิพระร่วง ฯลฯ จนเดินทางมาถึงเล่มที่อยู่ในมือท่านผู้อ่านนี้คือ **“เล่าเรื่องพระไตรปิฎก”** ยอดแห่งพระคัมภีร์ของพุทธศาสนิกชนที่ควรค่าแก่การสืบสานและเก็บรักษาไว้ ซึ่งแม้จะจำกัดด้วยข้อธรรมะที่ลึกซึ้งในเนื้อหา แต่ทีมงานก็ได้ทุ่มเทแรงใจ แรงกาย และสติปัญญา ผ่านระยะเวลามากกว่า ขวบปีจนสำเร็จออกมาได้ ดังจะเห็นจากคำนำผู้เล่าเรื่องที่กล่าวว่าจะต้องใช้ความอดทนและความพากเพียรในการรวบรวมอย่างยิ่งแต่ก็เปี่ยมไปด้วยความมุ่งมั่นที่จะร่วมสืบทอดความรู้ให้เยาวชนรวมถึงผู้ที่สนใจท่านอื่นๆ ได้ศึกษาพระธรรมในวงกว้าง และก้าวไปสู่การศึกษาพระไตรปิฎกฉบับสมบูรณ์ต่อไป

ทีมงาน Cartoons Learning จึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่าทุกท่านจะได้รับผลลัพธ์อันดีงามจากการอ่าน **“เล่าเรื่องพระไตรปิฎก”** ฉบับนี้ในทุกๆ ด้าน ทั้งสติปัญญา ศีลธรรม และคุณธรรม เพื่อร่วมเป็นแรงพลังในการช่วยให้สังคมไทยมีความสุขมากยิ่งขึ้นกว่าทุกวันนี้

สำนักพิมพ์สกายบุ๊กส์

จากใจผู้เล่าเรื่อง

พระไตรปิฎก คัมภีร์ที่รวบรวมคำสั่งสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไว้เป็นหมวดหมู่ ประกอบด้วยพระวินัยปิฎก พระสุตตันตปิฎก และพระอภิธรรมปิฎก ซึ่งในฉบับภาษาไทย มีเนื้อหาจัดพิมพ์โดยละเอียดไว้ถึง ๔๕ เล่ม เท่ากับจำนวนปีที่พระพุทธองค์ตรัสรู้ และเผยแผ่พระพุทธศาสนาเป็นต้นมา จึงอาจเป็นการยากที่คนทั่วไปจะเข้าถึง ไม่ว่าจะจากการอ่าน หรือเก็บไว้เป็นสมบัติส่วนตัว กอรปกับมีผู้ศึกษาธรรมจำนวนมากที่ทำการรวบรวม คัดข้อความจากพระไตรปิฎกมาเรียบเรียงใหม่ เพื่อให้ง่ายต่อความเข้าใจในหลายต่อหลายเล่ม แต่ก็นับว่ายังเป็นของยากสำหรับเยาวชน สำนักพิมพ์สกายบุ๊กส์จึงคิดเก็บรวบรวมพระไตรปิฎกเพื่อร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการสืบสานพระพุทธศาสนาให้ดำรงอยู่ในจิตใจเยาวชนลูกหลานของเรา

ข้าพเจ้าผู้รวบรวม ยอมรับตามตรงว่าเป็นงานที่ยากและหนักหนายิ่ง อาจมีข้อบกพร่องในการจัดทำบ้างไม่มากก็น้อย แต่ด้วยความอุตสาหะ หวังผลสำเร็จจากหนังสือเล่มนี้ จะช่วยให้เยาวชนรวมถึงผู้ที่สนใจได้หันมาศึกษาพระธรรมในวงกว้าง และคิดต่อยอดในการศึกษาพระไตรปิฎกฉบับสมบูรณ์ต่อไป

ผ่านเวลาเกือบ ๒ ปี หนังสือเล่มนี้จึงเสร็จสมบูรณ์ ตลอดระยะเวลาการจัดทำ ข้าพเจ้าได้ตระหนักว่าสิ่งที่เราทะยานอยากได้ อยากมี อยากเป็นนั้น ล้วนเป็นเพียงรูปและนามที่เราเรียกร้อย แต่หลักธรรมแห่งความหลุดพ้นต่างหากคือสิ่งสูงสุดในชีวิต ประโยชน์อะไรในการวิ่งควาล้างฉาบฉวยภายนอก หากดำรงซึ่งแก่นแท้แห่งธรรม นั่นคือความสมบูรณ์แล้วในความเป็นมนุษย์

อนึ่ง เนื้อหาภายในเล่มจะเรียบเรียงตามพระไตรปิฎก มิได้เรียบเรียงตามพุทธประวัติ เนื้อหาบางช่วงตอนจึงไม่ต่อเนื่องกัน เพราะข้าพเจ้าต้องการคงเค้าโครงของต้นฉบับเดิมเป็นสำคัญ และในส่วนของพระอภิธรรมปิฎก ข้าพเจ้าและทีมงานผู้จัดทำรูปภาพได้ปรึกษากันว่าเป็นการยากที่จะบรรยายข้ออภิธรรมเป็นภาพ จึงคงเนื้อหาไว้ตามต้นฉบับเดิม และขออนุญาตตัดทอนบางส่วนออกเพื่อให้อ่านง่ายขึ้น

ขอขอบพระคุณสาวกแห่งพระศาสนาผู้สืบทอดพระพุทธศาสนาที่ได้ประกาศไว้ในเล่มที่ข้าพเจ้าหยิบยกมาเป็นข้อมูลในการศึกษาว่า ไม่สงวนลิขสิทธิ์ นั่นคือ ท่านธรรมรักษา (นามปากกา) และxonmssการขอบพระคุณพระคุณเจ้าพระปลัดบุญล้อม ยุตตมโฆ (หลวงพ่อศรี ชัยพร) เจ้าอาวาสวัดรังสิต ต.หลักหก อ.เมือง จ.ปทุมธานี ผู้อนุเคราะห์หนังสือชุดพระไตรปิฎกฉบับสมบูรณ์ให้ข้าพเจ้าศึกษาโดยไม่จำกัดระยะเวลา

สุดท้ายขอขอบพระคุณผู้อ่านทุกท่านที่หยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาและหวังเป็นอย่างยิ่งว่าเสียงเล่าเรื่องพระไตรปิฎกฉบับนี้จะทำให้หลายๆ ท่าน เกิดแรงบันดาลใจและนำข้อธรรมมาเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิตอย่างถูกครรลอง เพื่อร่วมรักษาพระพุทธศาสนาสืบต่อไป

ชลดา ชาญบอน

พระสารีบุตร

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พระโมคคัลลานะ

พระอานนท์

พระอุทายี

พระเทวทัต

พระเจ้าอชาตศัตรู

พระเจ้าพิมพิสาร

กัศสปพราหมณ์

องคุลิมาล

พระยามาร

หมอชีวกโกมารภัจจ์

มหาปชาบดีโคตมี ภิกษุณี

พระอินทร์

ปัญจวัคคีย์ทั้งห้า

พระวินัยปิฎก คือ ประมวลระเบียบข้อบังคับควบคุมเป็นอยู่
ขนบธรรมเนียมและการดำเนินกิจการของภิกษุ-ภิกษุณี

มหาวิภังค์

ว่าด้วยข้อห้าม
หรือวินัยที่เป็นหลักใหญ่ๆ
ของพระภิกษุ

มหาวรรค

ว่าด้วยพุทธประวัติตอนแรก
และพิธีกรรมทางพระวินัย

ปริวาร

ว่าด้วยข้อเบ็ดเตล็ด
ทางพระวินัย

ภิกษุณีวิภังค์

ว่าด้วยข้อห้าม
หรือวินัยของพระภิกษุณี

จุลวรรค

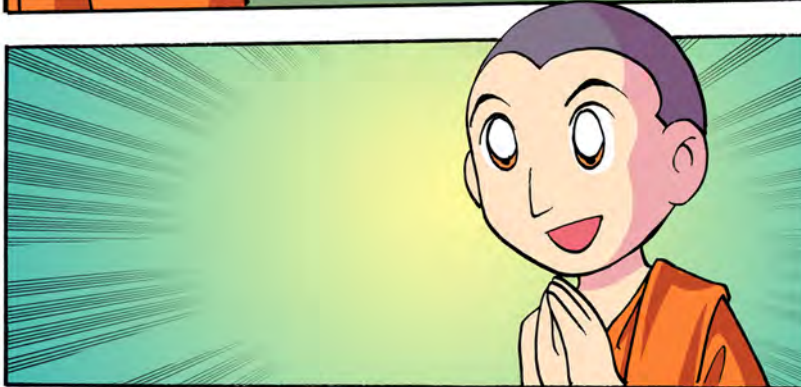
ว่าด้วยพิธีกรรมทางพระวินัย
ความเป็นมาของภิกษุณี
และประวัติการทำสังคายนา

ณ โคนไม้สะเดา ใต้
เมืองเวรัญชรา หลังจากที่
พระพุทธองค์ตรัสรู้แล้ว ในช่วง
เช้าพรรษาคราวหนึ่ง เวรัญช-
พราหมณ์ผู้เฒ่า ทราบกิตติศัพท์
ของพระสมณโคดมจึงไปเข้าเฝ้า
แต่เมื่อพระพุทธองค์ไม่ถูก
ต้อนรับหรือไหว้คนซึ่งเป็น
พราหมณ์ผู้แก่ยิ่งกว่า เวรัญช-
พราหมณ์ก็โกรธ กล่าวดูหมิ่น
พระพุทธองค์ว่าทรงเป็นคน
ไม่มีรสนชาติ ไม่มีสมบัติ เป็นคน
เฉาผลาญ พระพุทธองค์ตรัส
อธิบายเป็นข้อธรรมว่า ท่านว่า
เราไม่มีรสนชาติ ไม่มีสมบัติก็ถูก
เพราะเราไม่ยึดติดในรูปและ
เสียง ท่านว่าเราเฉาผลาญก็ถูก
เพราะเราเฉาผลาญบาปอกุศล
อันเป็นที่ตั้งแห่งความเดือดร้อน

พระพุทธเจ้าตรัสอธิบายเหตุที่ไม่ทรงไหว้พราหมณ์ผู้สูงอายุว่า “เราไม่ไหว้ผู้สูงวัยเพราะว่าลูกไก่ตัวโตเจาะฟองไข่ออกมาได้ก่อนยอมแก่กว่าไก่ตัวอื่น เราเจาะฟองไข่คืออวิชชาได้ก่อนจึงถือว่าเป็นผู้แก่กว่าผู้อื่น” เจริญพรพราหมณ์ได้ฟังแล้วก็เลื่อมใส ประกาศตนเป็นอุบาสก ถือนิเวศน์ตรียจนตลอดชีวิต และกราบทูลอาราธนาให้พระองค์และภิกษุทั้งหลายจำพรรษาอยู่ที่เมืองนี้ จนกว่าจะออกพรรษา พระองค์ทรงรับโดยคุณิยภาพ

ทว่าเมืองเวรัญชราयามนี้
เกิดทุพภิกขภัย ข้าวปลาอาหาร
หายาก ชาวเมืองต้องรอรับ
แจกอาหาร ภัตตังทั้งหลายจึง
บิณฑบาตอย่างยากลำบาก
ต้องอาศัยข้าวแดงจากพ่อค้า
ม้าที่พักแรมในเมืองนั้น แม้
พระโมคคัลลานะจะเสนอวิธี
แก้ไขความอดอยากโดยการไป
บิณฑบาตที่อื่น แต่พระพุทธเจ้า
ไม่ทรงอนุญาตเพราะทรงรับ
นิมนต์จากเวรัญชพราหมณ์แล้ว
พระพุทธเจ้าตรัสว่าภัตตังผู้อดทน
เหล่านี้คือผู้ชนะ เพราะสามารถ
ต่อสู้กับความยากลำบากได้
โดยไม่ต้องใช้วิธีอดทนเป็น
ผู้วิเศษแสวงหาในทางผิด

ส่วนพระสารีบุตรกราบ
ทูลถามถึงความตั้งมั่นแห่ง
พรหมจรรย์ พระพุทธองค์ตรัส
ว่าการสวดปาฏิโมกข์ทบทวน
สิกขาบททุกกึ่งเดือน และการ
บัญญัติสิกขาบท เป็นเหตุให้
พรหมจรรย์ตั้งมั่น หากไม่ทำก็
จะอันตรายไป พระสารีบุตรจึง
ทูลขอให้ทรงบัญญัติสิกขาบท
พระองค์ทรงเห็นว่าขณะนั้น
ภิกษุสงฆ์ที่ติดตามพระองค์ล้วน
เป็นพระอริยบุคคล จึงตรัสว่า
ยังไม่ถึงเวลา เพราะสงฆ์ยังมี
ไม่มาก ลากสักการะยังไม่มาก
กิเลสของสันดานยังไม่ปรากฏ
ในหมู่สงฆ์ เมื่อถึงเวลานั้นจึง
จะทรงบัญญัติ นับเป็นครั้งแรก
ที่ทรงกล่าวถึงการบัญญัติสิกขา
บท

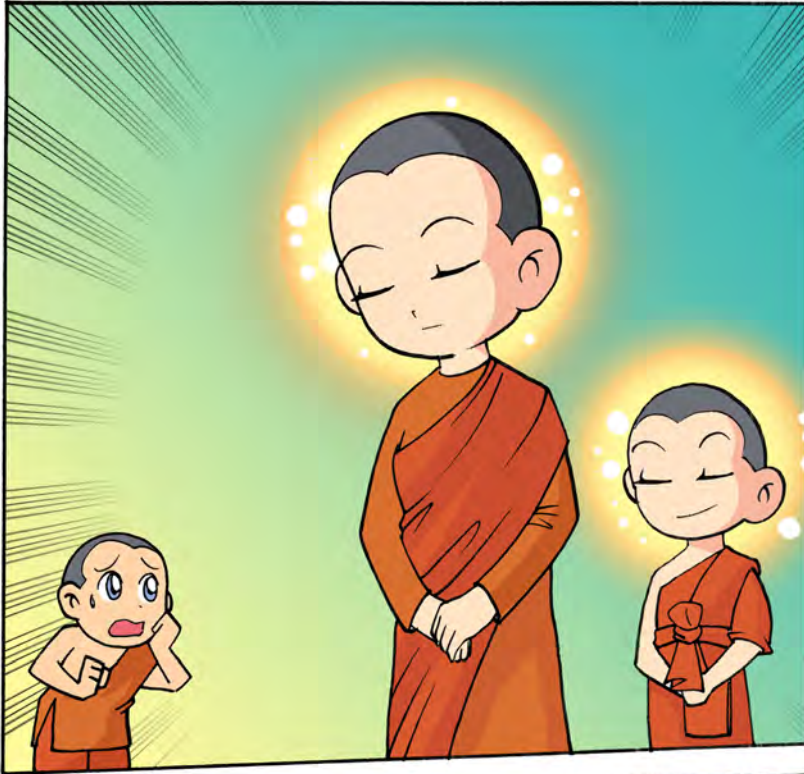
เมื่อออกพรรษา ครบวาระ
 นิมนต์แล้ว พระพุทธเจ้าจึง
 ทรงชวนพระอานนท์ไปบอกลา
 เวยฺญชพรหมณ์ในฐานะผู้
 นิมนต์ และยังได้ทรงแสดงธรรม
 โปรตเววยฺญชพรหมณ์ก่อนเสด็จ
 จาริกสู่ป่ามหาวันในเมืองเวสาลี
 ระหว่างนั้น ได้มีบุตร
 เศรษฐีชาวหมู่บ้านกถันทคาม
 นามว่าสุทินนะ พาสหายมาก
 มายมาฟังธรรมแล้วเกิดความ
 เลื่อมใสจึงขอบวชเป็นภิกษุ แต่
 พระพุทธเจ้าไม่ทรงให้บวช
 เพราะบิดามารดายังไม่อนุญาต
 สุทินนะจึงกลับบ้านเพื่อไป
 ขอร้องท่านเศรษฐี แต่ท่านตั้ง
 สองมีทายาทเพียงคนเดียวจึงไม่
 อนุญาต สุทินนะอ้อนวอนถึง
 สามครั้งก็ไม่เป็นผล เขาจึงนอน
 ลงกับพื้น อดอาหาร ๗ วัน
 บิดามารดาหรือเพื่อนๆ อ้อนวอน
 ใดๆเขาก็ไม่ลุกขึ้น ในที่สุด
 บิดามารดาจึงยินยอมให้เขาบวช

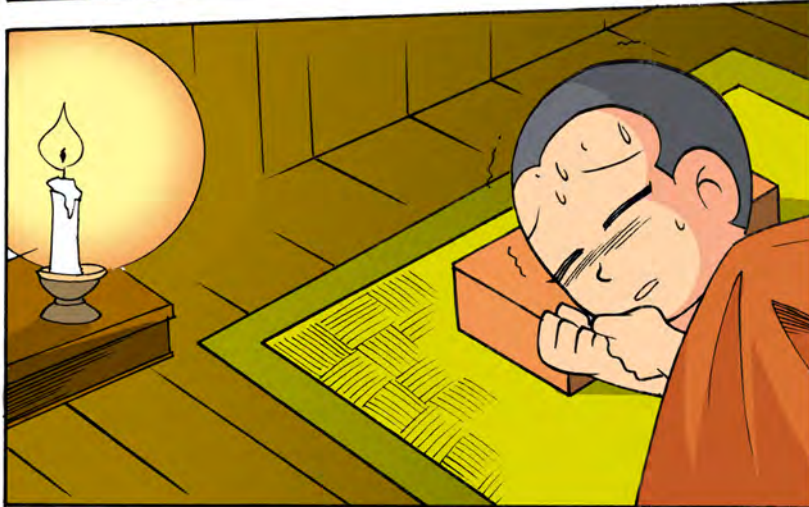
พระสุทินนะประพุดิตน
 เครื่องครัดอย่างยิ่ง เมื่อเดินทาง
 ไปสู่กรุงเวสาลีซึ่งกำลังเกิด
 ภัยแล้ง เครื่องญาติของพระ
 สุทินนะทราบข่าวจึงนำอาหาร
 ไปถวายอย่างเหลือเฟือเพื่อ พระ
 สุทินนะก็ถวายแก่ภิกษุทั้งหลาย
 อีกต่อหนึ่ง

เมื่อเดินทางกลับมายัง
 หมู่บ้านกัณฑ์ทศมา บิดามารดา
 รับนำทรัพย์สมบัติต่างๆ มา
 ล่อให้ลี้ก แต่พระสุทินนะไม่ยอม
 มารดาของพระสุทินนะจึงพา
 ภริยาตั้งแต่ครั้งยังมีได้บวชมา
 ขอพืชพันธุ์เพื่อจะได้มีทายาท
 สืบสกุล สมัยนั้นยังไม่มีการ
 บัญญัติพระวินัย พระสุทินนะ
 เข้าใจว่าเป็นเรื่องพอทำได้จึง
 ยินยอมทำตามที่มารดาขอร้อง

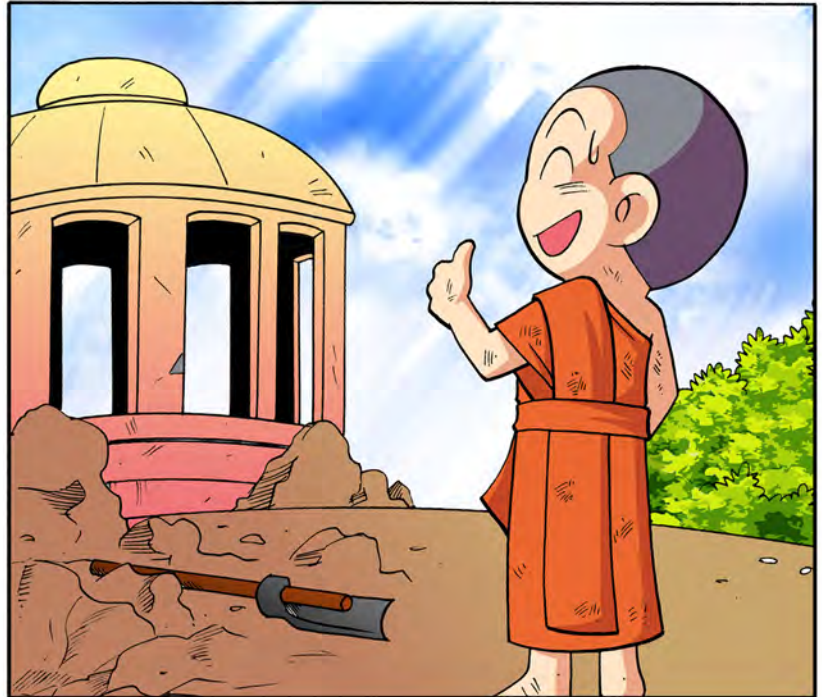

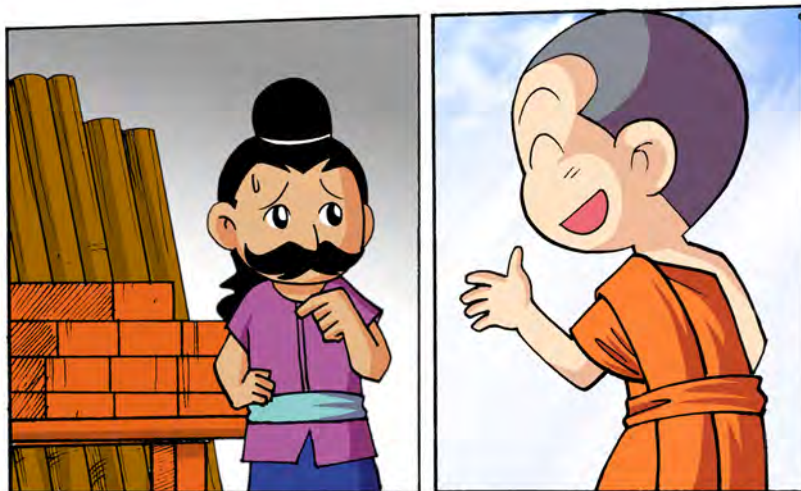
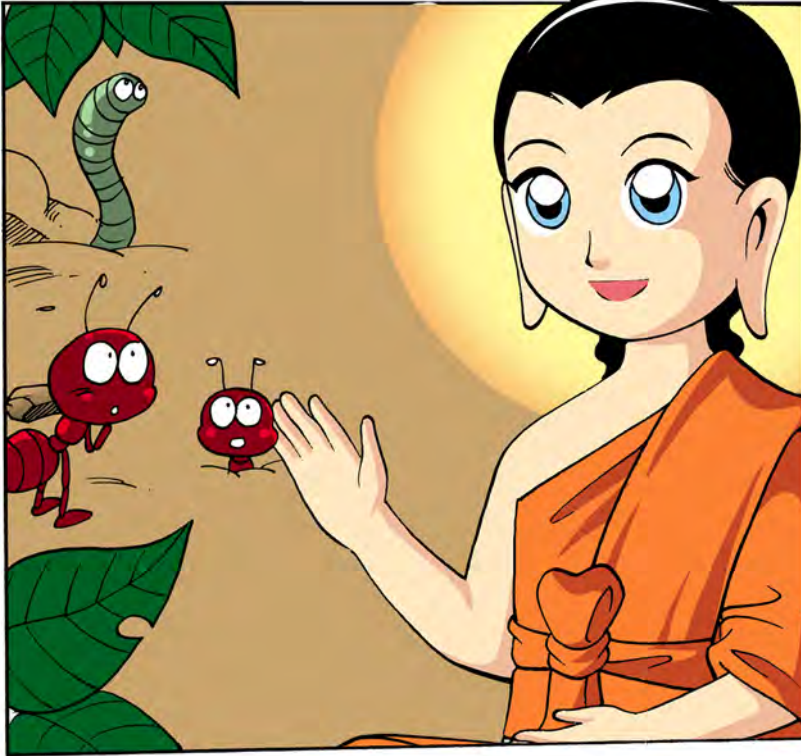

ต่อมาภริยาของพระ
 สุกทินะตั้งครรรค์และคลอดบุตร
 ชายได้นามว่า เจ้าพีช ภายหลัง
 ทั้งภริยาและบุตรของพระสุกทินะ
 ออกบวชและสำเร็จอรหันต์ทั้ง
 สองคน ฝ่ายพระสุกทินะนั้น
 เกิดความไม่สบายใจจนชูปม
 ภิภุทั้งหลายได้ถามจนรู้เรื่อง
 และนำความทูลพระพุทธรเจ้า
 เมื่อทรงได้สวนจนทราบความ
 แล้วได้ทรงติเตียนพระสุกทินะ
 และทรงบัญญัติปาราชิกสิกขา
 บท ห้ามให้ภิกษุเสพเมถุน
 เป็นพระวินัยข้อแรกของสงฆ์
 ภายหลังมีภิกษุเข้าใจว่าห้าม
 เสพเมถุนเฉพาะกับมนุษย์
 จึงเสพเมถุนกับนางลิง ความ
 ทราบถึงพระพุทธรองค์จึงทรง
 บัญญัติเพิ่มเติมว่าห้ามแม้กับ
 สัตว์เดรัจฉาน หากภิกษุเสพ
 เมถุนแล้วถือว่าขาดจากความ
 เป็นภิกษุ ห้ามอุปสมบทให้แก่
 บุคคลเช่นนั้นอีก

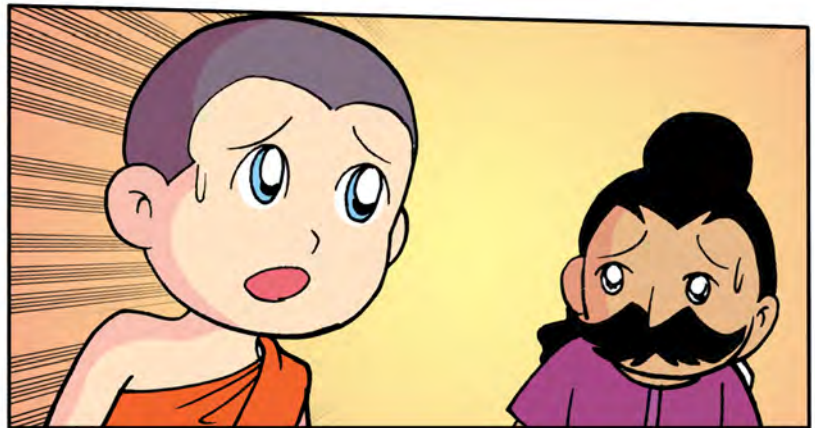
ในคราวหนึ่งพระพุทธเจ้าประทับ ณ เขาคิชฌกูฏ ใกล้กรุงราชคฤห์ มีภิกษุหลายรูปที่เป็นสหายกันทำกุฏิหญ้าจำพรรษาใกล้ๆ กัน พระธนิยะบุตรช่างปั้นหม้อก็อยู่ ณ ที่นั่นด้วย เมื่อออกพรรษาภิกษุอื่นๆ ได้รื้อกุฏิหญ้าเก็บไปไม่ทิ้ง ก่อนจาริกไปสู่ชนบทเหลือแต่พระธนิยะรูปเดียวที่พอใจอยู่เมื่อนี้ ขณะที่เข้าไปบิณฑบาตในหมู่บ้าน คนเก็บหญ้าก็มารื้อกุฏิของพระธนิยะไป ทำให้ต้องเพียรสร้างใหม่ แต่พวกคนเก็บหญ้าก็มารื้อไปอีกถึงสามครั้ง ท่านจึงคิดสร้างกุฏิดินเพราะเป็นผู้ชำนาญในการปั้นดินมาก่อน พระธนิยะเอาดินเหลวผสมหญ้าและมูลโค ปั้นเป็นกุฏิดินเผาสีแดงงาม

กิตติศัพท์ความงามของ
 กุฎีดินเผาที่แพร่สะพัดไป เมื่อ
 พระพุทธองค์ทรงทราบก็ตรัส
 ให้ทำลายทิ้งเสียเพราะไม่ยอม
 ให้ภิกษุอื่นทำตาม และการขุด
 ดินมาทำกุฎีอาจทำให้สัตว์ใน
 ดินตายได้ จึงทรงปรับอาบัติ
 สิกขาบทห้ามทำกุฎีดินล้วน
 หากใครละเมิดต้องปรับอาบัติ
 พระธนิยะไม่กล้าขัดบัญญัติจึง
 ไปหาคนเก็บโรงไม้ของหลวง
 เล่าให้ฟังว่าได้ถูกทำลายกุฎี
 หน้ำถึงสามครั้ง กุฎีดินเผาที่
 สร้างไม่ได้ จึงขอขมกราบไม้
 เพื่อสร้างกุฎีอาศัย คนเฝ้าโรงไม้
 บอกว่าตนไม่มีจะให้เพราะไม้
 นี้เป็นของหลวง เก็บไว้ใช้ซ่อม
 นครยามมีอันตราย ต้องให้
 พระราชาประทานอนุญาตเสีย
 ก่อนจึงจะให้ได้

พระธนิยะบอกว่าเป็นพระราชาประทานให้แล้ว คนเฝ้าโรงไม้คิดว่าพระยอมไม้โกหก จึงมอบไม้ให้ไป ต่อมาวัสสการพราหมณ์ตรวจโรงไม้พบว่าไม้ไม่หายไปจึงจับคนเฝ้าโรงไม้ไว้ พระธนิยะรู้เข้าจึงตามไปเข้าเฝ้าพระเจ้าพิมพิสารด้วย พระเจ้าพิมพิสารตรัสว่า ทรงมีศุระมาก จึงจำไม่ได้ว่าเคยถวายไม้แก่ภิกษุเมื่อไหร่พระธนิยะชี้แจงว่า “ทรงเคยตรัสไว้ในวันอภิเชกเสวยราชย์ว่า หญ้า ไม้ น้ำ ข้าพเจ้าถวายแก่สมณพราหมณ์ทั้งหลาย ขอจงใช้สอยเถิด” พระเจ้าพิมพิสารทรงแย้งว่า หญ้า ไม้ น้ำ ที่ตรัสถึงนั้นหมายถึงของซึ่งอยู่ในป่า มิใช่ของในวัง และท่านมอบให้แก่ภิกษุผู้ละอายใจไม่กล้าใช้ของเล็กน้อยต้องขออนุญาตพระราชาทุกครั้งต่างหาก ดังนั้นการกระทำของพระธนิยะก็เท่ากับลักทรัพย์ของหลวง

ชาวเมืองเมื่อทราบข่าว ก็พากันตีเตียนพระภิกษุณี ความทราบไปถึงพระพุทธเจ้า จึงทรงเรียกประชุมได้สวณจนความกระจ่าง พระพุทธเจ้าตรัสถามภิกษุผู้เคยเป็นมหาอำมาตย์ผู้พิพากษาว่า โจรขโมยทรัพย์กำหนดราคาเท่าไรจึงจะถูกประหารชีวิต ของจำหรือเนรเทศได้คำตอบว่า หนึ่งบาท หรือเท่ากับ ๕ มาสกในสมัยนั้น พระพุทธเจ้าจึงทรงบัญญัติสิกขาบท มิให้ภิกษุถือเอาสิ่งของราคาเกิน ๕ มาสก หรือสิ่งของที่เจ้าของไม่ให้ หากผู้ใดทำเช่นนั้นต้องอาบัติปาราชิก

ภายหลังมีภิกษุขโมยผ้าของช่างย้อมผ้าที่ตากไว้ในป่ามาแบ่งกันโดยอ้างว่าไม่ได้ขโมยในบ้านใคร เพราะในบัญญัติสิกขาบทมิได้ระบุสถานที่พระพุทธรองค์จึงทรงบัญญัติเพิ่มเติมมิให้ผู้ใดได้เถียงอีกว่าลักทรัพย์จากในบ้านก็ตาม จากป่าก็ตาม ตั้งอยู่บนบก บนพื้นในอากาศ ของแขวนไว้ ในน้ำ บนเรือ บนยานพาหนะ แมกบน คีระระ สะเอด ในอาราม วิหาร ในนา สวน ต้องอาบัติปาราชิก

มีข้อยกเว้น ๘ ข้อ คือ

๑. ของที่หยิบผิด

๒. เข้าใจว่าเจ้าของรู้แล้ว

๓. ของขอยืม

๔. ถือเอาของผู้ล่วงลับไปแล้ว และไม่มีผู้รับมรดกต่อ

๕. ถือเอาของที่สัตว์หวงแหน เช่น เนื้อที่เลือกกัดตายแล้วภิกษุนำส่วนหนึ่งไปเป็นอาหาร

๖. เข้าใจว่าเป็นของที่เขาทิ้งแล้ว

๗. ภิกษุเป็นบ้า

๘. ภิกษุผู้เป็นต้นเรื่องให้บัญญัติ

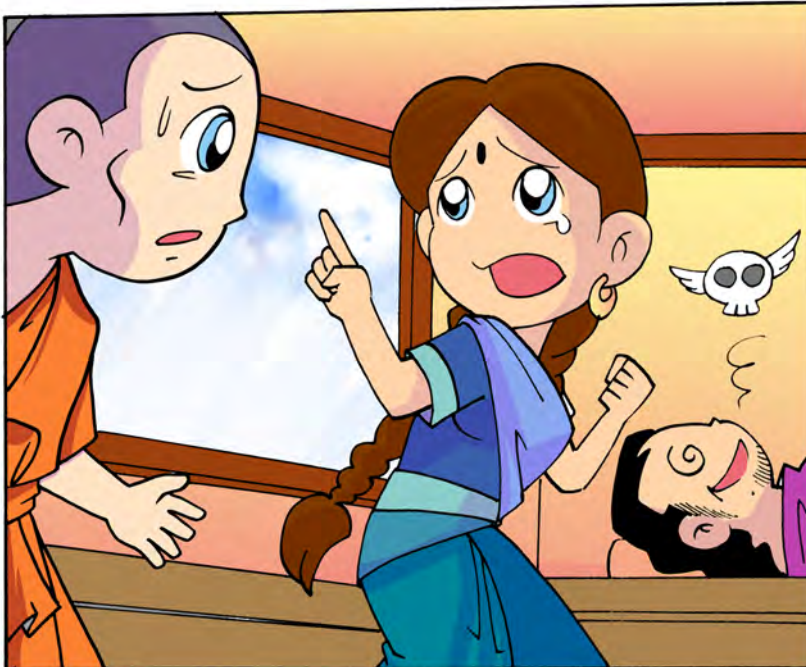
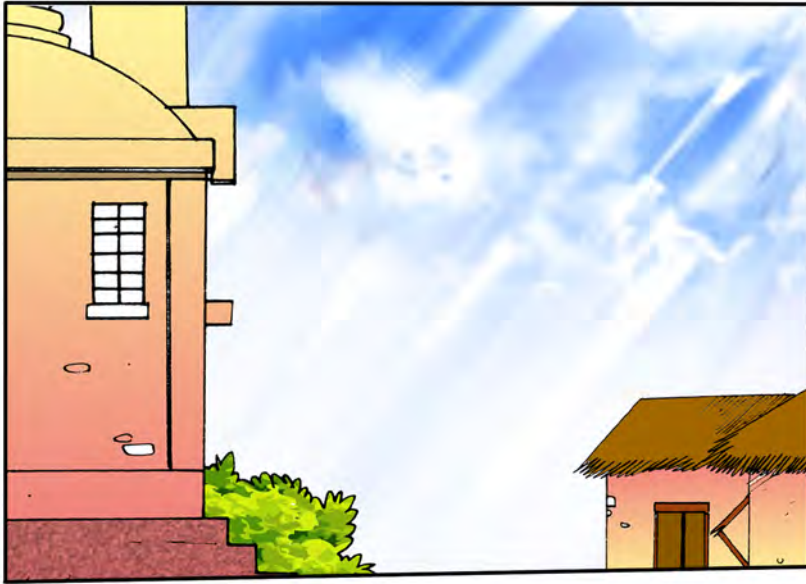

คราวหนึ่ง พระผู้มีพระ
 ภาดทรงแสดงอสุภคคาถา หรือ
 การพิจารณาให้เห็นว่าร่างกาย
 เป็นของไม่สวยงาม แล้วทรง
 เข้าฌานตลอดทั้งเดือน โดย
 ห้ามภิกษุไปเฝ้า ยกเว้นผู้นำ
 ภัตตาหารเข้าไปถวาย ภิกษุทั้ง
 หลายต่างก็ปฏิบัติอสุภภาวนา
 ด้วย ภิกษุหลายรูปเกิดเบื่อ-
 หน่ายในสังขาร รังเกียจร่างกาย
 ของตน ก็ฆ่าตัวตาย บ้างก็ฆ่า
 กันและกัน บ้างก็จ้างบวช
 จีวรให้นายมิลลัณฑิกะ ผู้แต่ง
 ตัวเหมือนสมณะ ฆ่าวันละสอง
 รูปสามรูป จนถึงหกสิบรูป

เมื่อครบกำหนดพระ-
พุทธเจ้าเสด็จกลับมาสู่ที่
ประชุมสงฆ์แล้ว ทรงติเตียน
เรื่องภิกษุฆ่าตัวตาย ฆ่ากัน
และกัน หรือจ้างให้ฆ่า แล้วทรง
บัญญัติสิกขาบท ห้ามมิให้ฆ่า
มนุษย์ หรือใช้ให้คนอื่นฆ่า

ความจริงแล้วพระพุทธ-
เจ้าทรงทราบโดยตลอดว่าจะ
เกิดเหตุการณ์ภิกษุฆ่าตัวตาย
ฆ่ากันเอง และจ้างให้ฆ่า เพราะ
ชาติก่อนภิกษุเหล่านั้นเป็น
พรานล่าเนื้อ ฆ่าเนื้อมาตลอด
ชีวิต จึงต้องชดใช้กรรมโดยที่
ไม่มีใครแก้ไขได้ พระพุทธเจ้า
จึงทรงหลักเร้นเสียดตลอดถึง
เดือนนั่นเอง

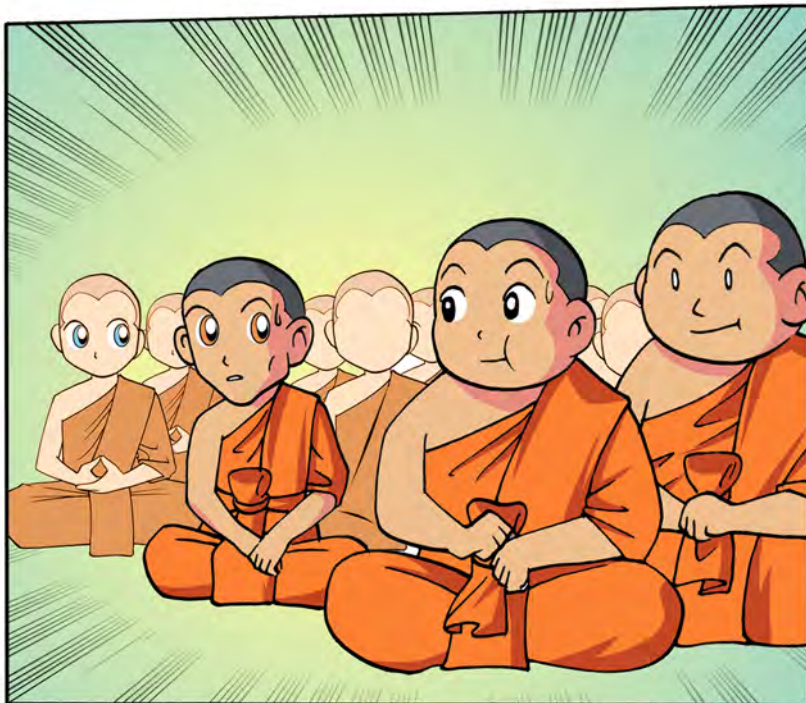

คราวหนึ่ง มีอุบาสกคนหนึ่งไม่สบาย ภิกษุกลุ่มหนึ่งพอใจภริยาสาวสวยของอุบาสกผู้นั้น จึงเข้าไปเทศนาธรรมเสริญคุณแห่งความตาย อุบาสกนั้นเชื่อถือจึงรับประทานแต่ของแสลงจนโรคกำเริบและเสียชีวิต ภริยาของอุบาสกผู้นั้นเสียใจมาก กล่าวโทษภิกษุกลุ่มนั้นจนความทราบถึงพระพุทธเจ้า เมื่อทรงได้สวนความแล้วจึงทรงบัญญัติสิกขาบท ห้ามพรรณนาคคุณของความตายหรือชักชวนให้คนตาย หากผู้ใดละเมิดต้องอาบัติปาราชิก ยกเว้นลักษณะ ๖ ประการ คือ

๑. ภิกษุผู้ไม่รู้หรือไม่มีเจตนา
๒. ไม่ประสงค์จะให้ตาย
๓. ภิกษุเป็นบ้า
๔. ภิกษุผู้มีจิตฟุ้งซ่าน
๕. ภิกษุผู้ไม่รู้ลี้กตัว
๖. ภิกษุผู้เป็นต้นบัญญัติ

ทุกภิกขุภยในช่วงนั้น ทำให้อาหารขาดแคลน ชาวบ้าน เตื่อครัวอันถ้วนหน้า ภิกษุริมฝั่ง แม่น้ำวัคคุมหาได้ปรึกษากันว่า ควรมีผู้ทำหน้าที่ทูตสรรเสริญ กันและกันให้คฤหัสถ์ฟังว่าภิกษุ รูปนั้นรูปนี้มีคุณพิเศษ ได้เป็น ถึงพระโสตาบันบ้าง พระอรหันต์ บ้าง ชาวเมืองที่ได้ฟังต่าง ศรัทธา นำอาหารอย่างดีมา ถวาย จนเหล่าภิกษุมีผิวพรรณ อุ่มเอิบ ผ่องใส เมื่อออกพรรษา แล้วจึงไปเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า ที่กรุงเวสาลี ปรากฏว่าภิกษุ จากถิ่นอื่นล้วนขอบอมจนเส้น เอ็นปูดโปน พระพุทธเจ้าทรง ใต้ส่วนจนทราบความแล้วจึง บัญญัติสิกขาบทห้ามอวดคุณ พิเศษที่มีในตน เหมือนมหาโจร ๕ คือ...

มหาโจรพวกที่ ๑ คือ พวกปล้นฆ่าลัทธิภิกษุเมืองหนึ่ง แล้วก็กระทำต่อในเมืองอื่นๆ เปรียบเหมือนภิกษุผู้จาริกไปในที่ต่างๆ ให้คนเคารพสักการะ ด้วยจีวร บาตร ที่อาศัย แล้วก็จาริกไปที่อื่นให้คนถวายของอีก

มหาโจรพวกที่ ๒ คือ เรียนพระธรรมจากพระพุทธองค์แล้วโกงว่าตนคิดธรรมนั้นได้เอง

มหาโจรพวกที่ ๓ คือ ภิกษุที่ใส่ความภิกษุผู้ถือพรหมจารีบริสุทธิว่าประพฤติผิด

มหาโจรพวกที่ ๔ คือ พวกเอาของครุบริหารของสงฆ์ เช่น อาราม วิหาร ไปให้คฤหัสถ์ เพื่อลาภผลอื่น

มหาโจรพวกที่ ๕ คือ ภิกษุผู้ขออดุตตริมนุสสธรรม หรืออดุตคุณวิเศษที่ไม่มีจริง ไม่เป็นจริง ได้ชื่อว่าบริโภคน้ำข้าวแห่งการขโมย

อำมาตย์กรุงกบิลพัสดุ์ชื่อ อุทายี ได้ออกบวชเป็นภิกษุใน พระพุทธศาสนาและถือว่าตน เป็นลูกพี่ลูกน้องของเจ้าชาย สิทธัตถะ จึงมักก่อเรื่องเป็น มูลเหตุทำให้พระพุทธเจ้าต้อง ทรงบัญญัติสิกขาบทเสมอ ดัง เช่นครั้งหนึ่ง พระอุทายีแนะนำ ภิกษุเสวยยกะในทางผิดคือให้ เปลื้องความใคร่ ความทราบ ถึงพระพุทธองค์ได้ทรงไต่สวน แล้วบัญญัติสิกขาบท ห้าม เปลื้องความใคร่หรือทำน้ำอสุจิ ให้เคลื่อนโดยเจตนา ยกเว้น เพราะความฝัน เพราะมีอาจ กล่าวได้ว่ามีเจตนา หากล่วง ละเมิดบัญญัติข้อนี้จะต้องปรับ อาบัติสังฆาทิเสส

วิหารอารามของพระอุทายี ขึ้นชื่อว่างดงาม สะอาด สะด้านจึงมีผู้เข้ามาขอเยี่ยมชมอยู่เสมอ คราวหนึ่งพระอุทายีเจตนาจับต้องกายภรรยาสาวของพราหมณ์ผู้มาเยี่ยมชมพระวิหาร ทำให้พราหมณ์และภรรยาโกรธมาก ตีเตือนภิกษุต่างๆ นานา ความทราบถึงพระพุทธองค์ ทรงได้สวนในที่ประชุมสงฆ์แล้วได้ความว่าพระอุทายีทำผิดจริง จึงทรงบัญญัติสิกขาบท ห้ามภิกษุมิ จิตกำหนดจับต้องกายหญิงไม่ว่าจะเป็นจับมือ ช้องผม หรืออวัยวะใดๆ หากละเมิดจะถูกปรับอาบัติสังฆาทิเสส

ต่อมามีสตรีกลุ่มหนึ่ง
เข้ามาชมวิหาร พระอุทายเป็น
โอกาสพูดหยอกล้อ เกี่ยว
พาราตี นางที่ไม่มี ความ
ละอาย ก็หัวเราะกระซิกกระซิบ
ตอบได้ นางที่ละอายก็กล่าว
ติเตียน ความทราบถึงพระ
พุทธเจ้า ทรง ใต้สวนแล้ว
พระอุท่ายอมรับว่าเป็น
ความจริง พระองค์จึงทรง
บัญญัติสิกขาบทห้ามพูด
เกี่ยว หญิงพาดพิงเมถุน

อีกคราวหนึ่งพระอุท่าย
สั่งสอนหญิงหม้ายนาง
เลื่อมใส พระอุท่ายิ่ง
ล่อหลอกให้ บำเรอสงฆ์
ด้วยกามจนนาง คล้อยตาม
แล้วพระอุท่ายี้ก็ ถูกทำ
ให้นางอับอาย ความ
ทราบถึงพระพุทธเจ้า
จึงทรง บัญญัติสิกขา
บทห้ามภิกษุมิ จิตกำหนด
พูดล่อหลอกหญิง ให้
บำเรอตนด้วยกาม

